

بسم الله الرحمن الرحيم

میرضیایف تمایل ندارد کریموف دوم باشد

(ترجمه)

خبر:

به تاریخ ۲۰۱۹/۸/۲، شوکت میرضیایف رئیس جمهور ازبکستان دستور انحلال مستعمره بدنام "جسلیق یا زندان شکنجه" را به امضاء رساند. دفتر رسانه‌های وزارت داخله ازبکستان اعلام کرد که این تصمیم تاریخی به هدف افزایش فعالیت اصلاحات در وضعیت زندانیان، احترام به افراد جامعه و همچنین ترویج تصویر مثبت کشور در صحنه بین‌المللی، بر وفق اولویت‌های پنج‌گانه استراتژی توسعه جمهوری ازبکستان در دوره ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۱ اتخاذ شده است.

تبصره:

گفتنی است که مستعمره "جسلیق" در منطقه شمال غربی این کشور- که رسیدن به آن جز با قطار ممکن نیست- در سخت‌ترین شرایط آب و هوایی واقع شده است؛ در تابستان درجه حرارت آن بالاتر از ۵۰ درجه سانتیگراد و در زمستان کمتر از ۲۰ درجه زیر صفر است.

این مستعمره به عنوان وحشی‌ترین زندان در ازبکستان شناخته می‌شود، جایی که در طی ۲۰ سال گذشته صدها زندانی در اثر شکنجه‌های وحشتناک کشته شده‌اند. علاوه بر این، هیچ زندانی به جرایم دیگر به این مستعمره اعزام نمی‌شود؛ فقط کسانی که محکوم به امور مذهبی هستند، که بیشتر آنها اعضای حزب التحریراند در این زندان اسیراند.

نکته قابل توجه این است که اگرچه ماهیت عمومی اصلاحات اعلام شده از سوی رئیس جمهور میرضیایف نمایشی بوده و تغییرات در سیستم زندان‌ها اساسی نیست اما نتایج ابتدایی آن ملموس است و اخیراً صدها زندانی سیاسی که ۲۰ سال پیش در زندان بودند آزاد شدند؛ ولی سؤالی که در ذهن اکثریت مردم مطرح می‌شود این است: چرا در سایر بخش‌ها همه‌ی اصلاحات آغاز شده متوقف شده است، در حالی که برای زندانیان سیاسی اصلاحات ادامه دارد؟

در واقع شوکت میرضیایف بسیار متفاوت از سلفش می‌باشد، نه به این اعتبار که بهترین‌ها را به مردم می‌خواهد، بلکه به این لحاظ که او نمی‌خواهد مانند کریموف در میان مردم به طاغوت خون آشام شناخته شود و در سطح جهان مطرود و منزوی باشد، بلکه عکس آن او می‌خواهد به همه اطراف جهان سفر نموده و جهان به سوی او به عنوان یک مصلح لیبرال و آزاد کننده مردم از زیر ظلم نظام خون خوار کریموف ببینند؛ او با رسانه‌های که به نفع غرب در ازبکستان کار می‌کنند به نرمی رفتار می‌کند، و تلاش دارد تا با سازمانهای حقوق بشری رابطه ایجاد کند، او عملاً زندانیان سیاسی را آزاد کرد؛ و فعلاً مرکز مشهور تعذیب کریموف "جسلیق" مسدود کرد.

درک این نکته مهم است که همه این کارها نه به دلیل توبه صادقانه رژیم و نه به دلیل تمایل میرضیایف برای احترام به حقوق مردم و نه هم برای متوقف کردن رنج‌های غیرقانونی آنها صورت گرفته است - تنها مسئله تصویر شخصی وی است. نمونه بارز این طرز تفکر، جمله‌ای است که وی در ۱۰ اگوست ۲۰۱۹ در گفتگوی تلفنی با رؤسای دستگاه‌های اجرای قانون گفت: «این بازی‌ها با کتک زدن بخاطر روسری چیزهایی از گذشته هستند که ازبکستان به آن نیاز ندارد، کل جهان به طرف ما می‌بیند، روزانه ۱۰۰۰ مقاله و نوشته در اینترنت در مورد ازبکستان است، دست کم ۷۰۰ تا ۸۰۰ مورد است، حتا در ایتوپیا در مورد ازبکستان می‌نویسند، هر گامی که بر می‌داریم تحت کنترل جامعه بین‌المللی است...» بنابراین میرضیایف نه به این دلیل که تعذیب و شکنجه جنایت است به شکنجه علاقه‌ای ندارد؛ بلکه به دلیل "مقالات منتشر شده در اینترنت" که این جنایات را پوشش می‌دهد! به این کار علاقه مند نیست.

لازم به ذکر است که اگرچه در ابتدای حکومت میرضیایف بین مردم ازبکستان لذت و شادی وجود داشت، که در اصل تعجب آور نیست، زیرا پس از حکومت وحشیانه کریموف، هرگونه اصلاحات ممکن است "آزمایشی" به نظر برسد، اما اخیراً احساسات به تدریج کنار گذاشته شده و بسیاری از مردم متوجه شدند که در حقیقت ازبکستان فقط تغییر چهره داده است؛ همان رژیم بر همان مبانی باقی مانده و همان وظایفی را که در دهه ۱۹۹۰ توسط قدرت‌های استعماری ایجاد شده بود برای هر حاکمی در آسیای میانه انجام داد تا بیداری اسلامی را در این کشور مهار کند و تا حد ممکن مانع هرگونه شورش و قیام مردمی شود.

نویسنده: محمد منصور

مترجم: احمدقسیم راحل